

РЕШЕНИЕ

№ 1116

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **7691** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на Е. Б. Е. Е. /Е./ и Е. Юг Е. срещу решение № Ж-453 от 03.07.2020 г. на КЕВР. Молят решението да бъде отменено като нищожно, поради постановяването му извън предвидената в закона материалноправно компетентност на КЕВР, доколкото се касае за имуществен търговски спор. Развити са доводи, че КЕВР се е произнесла по спора в нарушение на чл.14 ал.3 от ГПК, тъй като към датата на издаване на административния акт, спора относно дължимостта на сумата за фактурата, посочена в решението на КЕВР, е повдигнат пред Районен съд [населено място] и е образувано гр.дело № 396/2020г. Представят се писмени доказателства.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателите, не се явяват. Представят молба със становище по хода на делото и по същество. Двамата жалбоподатели поотделно претендират разноски в размер на заплатената държавна такса и 300 лв. юрисконсултско възнаграждение, съобразно представените списъци на разноските.

Ответникът, КЕВР, чрез юрисконсулт Н. моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Н. М. И. редовно уведомен не се явява и представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспореното решение № Ж-453 от 03.07.2020 г. КЕВР е дала указание: по т.1 от решението на „Е. Юг Е. да анулира начислените на основание Справка за коригиране на сметката за електроенергия от 23.03.2020 г. количества ел. енергия за обект, находящ се на адрес в [населено място], с кл.№ [ЕГН] и ИТН 4225840 и да уведоми [фирма] , както и по т.2 от решението – на [фирма] в 7-дневен срок от получаване на уведомлението от [фирма] - да анулират издадените дебитни известия с № [ЕГН]/31.03.2020г. към фактура № [ЕГН]/16.05.2017г. за сумата от 138,60 лв., за периода от 19.04.2017г. до 11.05.2017г., дебитно известие с № [ЕГН]/31.03.2020г. към фактура № [ЕГН]/16.06.2017г. за сумата от 251,40 лв. за периода 12.05.2017г. – 11.06.2017г. и дебитно известие с № [ЕГН]/31.03.2020г. към фактура с № [ЕГН]/16.07.2017г. за сумата от 42,69 лв. за периода от 12.06.2017г. до 21.06.2017г. , издадени на Н. М. И. с кл.№ [ЕГН], на основание посочената в т.1 Справка за коригиране на сметката за електроенергия от 23.03.2020г.

Към жалбата на дружествата до съда е представена искова молба до Районен съд [населено място] по чл. 124 от ГПК /л. 18/, предявена от Н. М. И. срещу [фирма], за установяване недължимост на сумите по процесните дебитни известия в размер общо на 432,69 лева. С разпореждане № 1378 от 06.07.2020 г. на РС-Айтос по гр.д. № 396/2020 г. е изпратен препис на ответника от исквата молба за отговор /л. 17/.

Производството пред КЕВР е образувано по жалба на Н. И. от 16.04.2020г., подадена чрез адв.Ч. / л.55-56/ във връзка с неправомерни действия на [фирма] изразяващи се в допълнително начисляване на суми за неизмерена ел.енергия за изминал период от време в размер общо на 432,69 лв. по посочените в жалбата дебитни известия, издадени след отмяната на Правилата за измерване на количествата електрическа енергия с решение на ВАС по адм.дело № 4785/2018г..

Във вр. с жалбата от Е. е постъпил отговор /л. 53-54/ с изложение на хронологията на извършените действия от дружеството и позицията му по жалбата, като е представена и цялата административна преписка – констативен протокол от 21.06.2017г. за оглед на средството за измерване при демонтажа му от електрическата мрежа /л. 59/ и Констативен протокол от метрологична експертиза на СТИ /л. 63/, уведомително писмо до абоната от 31.03.2020г. / л.64/, справка за коригиране на сметка за електроенергия / л.65/ и вече посочените дебитни известия.

На 18.06.2020 г. е изготвен доклад с фактически констатации, изводи и заключения от проверката по жалбата на Н. М. И. / л.42-42/.

Приложено е извлечение от протокол 151 от закрито заседание, проведено на 03.07.2020 г., на което е прието процесното решение № Ж-453/03.07.2020г., с което са дадени следните задължителни указания на [фирма] и [фирма]: по т. 1 - „Е. Юг Е. да анулира начислените на основание Справка за коригиране на сметката за електроенергия от 23.03.2020 г. количества ел. енергия за обект, находящ се на адрес в [населено място], с кл.№ [ЕГН] и ИТН 4225840 и да уведоми [фирма], по т.2 от решението – на [фирма] в 7-дневен срок от получаване на уведомлението от [фирма] - да анулират издадените дебитни известия с № [ЕГН]/31.03.2020г. към фактура № [ЕГН]/16.05.2017г. за сумата от 138,60 лв., за периода от 19.04.2017г. до 11.05.2017г., дебитно известие с № [ЕГН]/31.03.2020г. към фактура № [ЕГН]/16.06.2017г. за сумата от 251,40 лв. за периода 12.05.2017г. – 11.06.2017г. и дебитно известие с № [ЕГН]/31.03.2020г. към фактура с № [ЕГН]/16.07.2017г. за сумата от 42,69 лв. за периода от 12.06.2017г. до 21.06.2017г. , издадени на Н. М. И. с кл.№ [ЕГН], на основание посочената в т.1 Справка за коригиране на сметката за

електроенергия от 23.03.2020г. и по т. 3 „В седемдневен срок след извършените действия по т.1 и т. 2 [фирма] и [фирма] да уведомят Комисията за извършените действия.

Мотивите, с които е издадено процесното решение, са следните:

КЕВР е посочила, че с Решение № 2315 от 21.02.2018г. на Върховния административен съд по адм.д. № 3879 от 2017г. са отменени чл.48, чл.49, чл.50 и чл.51 от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия (ПИКЕЕ), на основание на които е издадена справка за коригиране на сметката за електроенергия и са начислени количества електрическа енергия за периода от 19.04.2017г. до 21.06.2017г., въз основа на което електроснабдителното дружество е издало посочените по-горе три дебитни известия към трите посочени вече фактури за обща сума от 432,69 лв., поради което за извършеното преизчисление няма нормативно основание.

Според решението на ответника по жалбата - съгласно §2 от ПЗР на ПИКЕЕ (обн., ДВ, бр.35 от 30.04.2019г.), процедурите по преизчисляване на количество електрическа енергия, уведомяване, фактуриране и уреждане на финансовите отношения с клиентите, които са започнали въз основа на констативни протоколи, съставени до влизане в сила на тези правила, се довършват по реда, действал към датата на съставяне на констативния протокол, като в случаите на съставените след 1.07.2018 г. констативни протоколи се взема предвид и действащата прогнозна пазарна цена на електрическата енергия за покриване на технологичния разход на операторите на съответните мрежи.

С оглед на това в оспореното решение е направено заключение, че изготвената от електроразпределителното дружество „Справка за коригиране на сметката за електроенергия“ от 23.03.2020г. е издадена при липса на действащо нормативно основание и че не е спазен чл.54, ал.1 от Общите условия на договорите за пренос на електрическа енергия през електроразпределителната мрежа на [фирма] (ОУДПЕЕЕМ), според който, случай на неточно измерване и/или неизмерване на електрическата енергия, установено при проверка по реда на тези Общи условия, [фирма] съставя констативен протокол и уведомява в срок от 7 дни клиента и [фирма] за преизчислените количества електрическа енергия.“ Според КЕВР, [фирма] не е спазило 7-дневния срок за преизчисляване на количествата електрическа енергия и уведомяване на г-жа Ч. и [фирма], с което е нарушило процедурата съгласно ОУДПЕЕЕМ.

Решението е изпратено до двете дружества с писмо, което, видно от приложенияте на л. 35 известия за доставяне, същото е връчено на дружествата на 10.07.2020 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният индивидуален административен акт - решение № Ж-453 от 03.07.2020 г., е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране

на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.), Глава девета. В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение.

Жалбата на [фирма] е допустима по отношение оспорването на решението в т. 1 и т.3, и е недопустима по отношение на т. 2, тъй като в тази си точка решението има друг адресат ([фирма]) и за [фирма] не е налице правен интерес от оспорването на задължителните указания. Съответно за [фирма] жалбата е допустима относно т. 2 и т.3 от решението и у недопустима по отношение на т. 1, тъй като указанията на част имат за адресат [фирма], следователно само то има личен и пряк правен интерес да ги оспори.

Разгледана по същество, жалбата в допустимата ѝ за всеки от жалбоподателите части, е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Решението на КЕВР е необосновано.

Мотивите, с които КЕВР е приела жалбата на Н. М. И. за основателна, са, че процедурата за начисляване на количества електрическа енергия не е следвало да бъде извършена по реда на отменените ПИКЕЕ, че справка за коригиране на сметката за електроенергия е издадена при липса на действащо нормативно основание и че е нарушена процедурата съгласно ОУДПЕЕЕМ. От така изложените мотиви обаче не става ясно кои свои задължения, произтичащи от Закона за енергетиката са нарушили двете дружества – жалбоподатели.

Действително, както посочва и КЕВР, редът, предвиден в ПИКЕЕ (отм.), е бил неприложим, тъй като е безспорно, че към датата на съставяне на констативния протокол за техническа проверка и подмяна на СТИ (21.06.2017г.), на издаването на справка за коригиране на сметката (23.03.2020г.) и на дебитните известия (31.03.2020г.) посочените разпоредби са били отменени с решения на Върховния административен съд. Неправилно обаче КЕВР се е позовала на разпоредбата на § 2 от ПЗР от ПИКЕЕ (обн. ДВ, бр. 30.04.2019г.), доколкото новите ПИКЕЕ не са били в сила на 21.06.2017г., когато е съставен протокола от огледа на средството за измерване при демонтажа от електрическата мрежа (л.59) . Освен че неправилно се позовава на §2 от ПЗР на ПИКЕЕ, КЕВР не посочва и кой според нея е регламентираният ред, по който двете дружества са могли и е следвало да действат, а така не би могло да се установи и дали действително дружествата са нарушили някакъв правнонормативен порядък. Не се посочват и произтичащи от лицензията задължения, които жалбоподателите не са изпълнили. Практически единственото конкретно нарушение, което се сочи, е неспазването на 7–дневния срок по чл.54 от утвърдените ОУДПЕЕЕМ за уведомяване на клиента и на [фирма]. Това нарушението е изцяло формално и несъществено по своя характер и не би могло да обоснове извод за неправилност по същество на действията на двете дружества.

Освен това, макар да е в правомощията на КЕВР да одобрява общите условия на договорите (чл.21, ал.1,т.4 от ЗЕ), споровете относно изпълнението на клаузите на тези договори са гражданскоправни и следва да се разглеждат по реда на ГПК.

На последно място, неизпълнението на посочената клауза (чл. 54, ал.1) от утвърдените на [фирма] ОУДПЕЕЕМ не би могло да се вмени на [фирма], тъй като същото не е страна и не е обвързано от тези Общи условия. Следователно, неспазването на 7-дневния срок от страна на [фирма] не може да бъде основание да се счита, че Е. Б. Е.“ Е. е допуснало някакво нарушение, респективно че не е изпълнило свои задължения, произтичащи от нормативната уредба или издадената

лицензия.

При това положение не може да се приеме за доказано, че двете дружества – жалбоподатели са нарушили своите задължения, произтичащи от ЗЕ, подзаконовите нормативни актове или от лицензията.

На следващо място – съдът намира, че е налице хипотезата на чл. 14, ал. 3 от ГПК и с решението си КЕВР е нарушила тази разпоредба. Това е така, тъй като видно от всички приобщени документи от делото на РС Айтос, предмет на същото, е именно дължимостта на сумите по дебитните известия, издадени във връзка с описаните в решението на КЕВР фактури, за които дебитни известия е указано да бъдат анулирани. Като мотив за решението си КЕВР е приела, че не е спазена процедурата по ПИКЕЕ.

Установяването на дължимостта на сумите по дебитните известия след образуване на производството пред РС Айтос, е в компетентността само на този съд. В този смисъл е императивната норма на чл. 14, ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Именно в това производство районният съд, преди да се произнесе по искането да се признае за установено, че ищецът Н. М. И. не дължи сумите по въпросните дебитни известия, следва да обсъди дали са допуснати нарушения при начисляването им, а това е и съществуващото на извършената от КЕВР проверка. В тази насока са и доводите в исковата молба / подадена първоначално до РС Пловдив/, по която е образувано гр. д. № 396/2020 г. на РС Айтос. Затова въпреки липсата на идентичност между двете производства от значение е същината на търсената защита, която в случая се припокрива.

В противен случай, ако се приеме, че КЕВР има право да дава указания в посочения смисъл и дружествата изпълнят указанията ѝ, то това би довело до прекратяване на правния спор пред РС-Айтос, което е недопустимо.

По гореизложените съображения съдът намира, че КЕВР е постановила незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, а с оглед характера на спора и доколкото КЕВР дължи произнасяне по подадената от Н. М. И. жалба – преписката трябва да бъде върната на КЕВР за постановяване на решение в съответствие с гореизложените мотиви.

След връщане на административната преписка на КЕВР, Комисията следва да съобрази разпоредбата на чл. 54, ал. 1, т. 5, предл. второ АПК и да се произнесе за спиране на производството пред нея до приключване с влязло в сила решение на спора по гр. д. № 396 по описа на Районен съд – Айтос за 2020 г. След произнасянето на съда с влязъл в сила съдебен акт и съобразно него, КЕВР следва да постанови решение, с което да сложи край на висящото пред нея производство.

При този изход на спора в тежест на КЕВР остават направените от тях разноски. Жалбоподателите претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение и държавна такса, поради което ответникът следва да заплати на всеки от жалбоподателите сумата от 200 лева на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, както и по 50 лв. разноски за държавна такса. Тук следва да се вземе предвид обстоятелството, че се касае за 2 дружества, като от ответника не е направено възражение за прекомерност на претендираното възнаграждение от всяко дружество от по 300 лева.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма] срещу Решение № Ж-453 / 03.07.2020 г. на КЕВР, в частта му по т. 1.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма] срещу Решение № Ж-453 / 03.07.2020 г. на КЕВР, в частта му по т. 2.

Решението в тази му част има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

ОТМЕНЯ Решение № Ж – 453 / 03. 07. 2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ВРЪЩА преписката на КЕВР за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА КЕВР да заплати на Е. Б. Е. Е. направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение и държавна такса в размер общо на 250 лева.

ОСЪЖДА КЕВР да заплати на Е. Юг Е. направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение и държавна такса в размер общо на 250 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: